НА СТАНЦІЇ

Лиш хвилинку я бачив Вас:
Висідав я з вагону, — при вході
Повійнув на мене нараз
Фіалкових парфум Ваших подих.

Я пристанув хвилинку, на миг
Просвердлили очима мене Ви, —
Подивився я і втонув у них,
Наче в ночах тьмяних, вересневих.

Подивився я і втонув у них,
І незчувся, як свиснув кондуктор,
Як вагони зірвалися й зник
Потяг з стукотом за віадуком...

Лиш хвилинка — розвіявся дим,
Лиш хвилинка — зник погляд очей цих,
І лиш серце котилось за ним
По холодній, безжалісній рейці.